

Statstilhørsforhold.“ Jeg har Grund til at tro, at den højtærede Udenrigsminister ikke staar fremmedt overfor denne Tanke om en Udvidelse af Traktatens Artikel 7, der i Betragtning af, at Traktatudkastet af 7. Maj 1919 foreslog Afstemning indtil Slien—Dannevirke—Frederiksstad, synes rimelig og retfærdig.

Den anden Del af Trontalens Ord om Sønderjylland tager Sigte paa det Arbejde, der skal gøres for at genrejse det af Krigens Rædsler saa haardt ramte Land. Der er her en Mængde Spørgsmaal, hvis hurtigst mulige Løsning er en bydende Nødvendighed. Jeg maa her i første Linie nævne Valutaspørgsmaalet. Ordningen af 21. Juni d. A. kan ikke paa nogen Maade siges at være fyldestgørende. Det er beklageligt, at det i sin Tid fra konservativ Side fremsatte Forslag om en Ordning i Lighed med den, der anvendtes herhjemme efter Statshankerotten i 1813, ikke lod sig gennemføre. Forslaget gik ud paa, at der skulde udstedes Gældsbeviser, der skulde indfries til forskellig Kurs, saaledes at Skyldforholdenes Afvikling bestemtes af Markens Værdi i det Øjeblik, Skyldforholdet blev indgaaet. Ældre Gældsbeviser skulde altsaa indfries til en højere Værdi end nyere, hvorved Laangiverne virkelig fik, hvad de havde Krav paa. Der er selvfølgelig Forskel paa, om en Kreditor har udlaaet 3 000 Mk. i 1913, da Marken havde sin fulde Værdi, eller om han har udlaaet 3 000 Mk. i 1917, da Marken stod langt under Pari. Den Ydelse, Laantageren har modtaget, er nominelt den samme, 3 000 Mk., men reelt højst forskellig. Ved at tage Hensyn til denne ubestridelige Kendsgerning vilde den store Kalamitet være undgaaet, at en Rentier, der før Krigens har udlaaet sine Penge til fuld Værdi, nu kun faar $\frac{1}{7}$ eller $\frac{1}{8}$ af det, der tilkommer ham. Desværre fandt dette velbegrundede Forslag ikke den nødvendige Tilslutning fra Rigsdagens øvrige Partier, og der blev derfor fra det konservative Folkepartis Side formuleret et Forslag, der skulde regulere selve Valutabeholdningerne, Sedler, Bankinskud o. s. v. Dette Forslag gik ud paa, at Staten skulde overtage alle i Sønderjylland værende Markværdier til en Kurs af 45, altsaa langt over Gennemsnitskursen i 1919. Denne Kurs af 45 skulde Staten for større Beløb delvis, for mindre Beløb fuldstændig betale kontant, medens Resten skulde betales i Skatkammerbeviser, der skulde forrentes med 1 Øre om Dagen for hver 100 Kr. Disse Skatkammerbeviser skulde have en

saadan Form, at de skulde kunne bruges i Pengeomsætningen. De skulde gøres uindløselige i en længere Aarrække for derefter at amortiseres med et bestemt aarligt Beløb. Man vilde derved samtidig med at skabe en virkelig Valutaregulering have opnaaet, at de sønderjydske Landsdele blev forsynet med Kronemønt i betydeligt Omfang, og det var just det, Nord-slesvig, det kronefattige Land, trængte til. Landet kunde bedst lignedes med en forsømt Gaard, der maatte forsynes med de nødvendige økonomiske Midler til Ophjælpning. Spekulationen i Markens Stigning, som nu de private Ejere af Markkapital er henviste til, vilde derved være blevet taget bort fra disse og overtaget af Staten. Det Markbeløb, som den danske Stat saaledes overtog, skulde indsættes i tyske Banker, hvorved der paa den ene Side opnaaedes Hjælp til Forrentningen af Skatkammerbeviserne, medens paa den anden Side Staten fik Mulighed for ved denne Spekulation paa meget langt Sigt i alle Tilfælde at faa en Del af sine Udgifter til Valutareguleringen tilbage. Men ogsaa dette Forslag blev afvist af de daværende Regeringspartier, og Ordningen blev derefter den, der gennemførtes d. 21. Juni. Denne Ordning kan ikke siges at være en virkelig Valutaregulering, men kun en Valutahjælp, en vis Erstatning for Krigsskade som Følge af Markens Fald. Den den 1. Januar 1914 tilstedeværende Formue faar ifølge Lovens § 5 et Krone-tilskud, der for de første 5 000 Marks Vedkommende udgør et Tilskud til Parikurs, for de efterfølgende 10 000 Marks Vedkommende — fra 5 000 til 15 000 Mark —, for de første 5 000 Mark skal være en Kurs af 45, for de efterfølgende 5 000 Marks Vedkommende efter en Kurs fastsat af Forvaltningsraadet, dog ikke ud over 45, og derefter formindskes med 5 for hver 10 000 Mark, hvortil Formuerne beløber sig. Men en Formue kan ikke ved Erstatning bringes op over 25 000 Kr., og Personer, der ikke er Familieforsørgere, faar endda kun $\frac{2}{3}$ af disse Beløb. Jeg vil gøre opmærksom paa, at den her fastsatte Formuegrænse er ganske utilstrækkelig, og hele Ordningen har med Rette vakt Uro og Bekymring i talrige Hjem.

Foreningen af Kapitalrentenydere i de sønderjydske Amter har derfor under 17. August i Aar i en Henvendelse til den højtærede Statsminister udtalt Ønske om en effektiv Forbedring af Valutahjælpen, saaledes at Formuegrænsen sættes op til 50 000 Kr., hvorved de af mig lige